

REDACTIONEEL GEDEELTE

CONSERVEERENDE TANDHEELKUNDE

616.314 089.27

Wanneer men een poging zou doen om de talloze onderwerpen, die in de tandheelkundige periodieken behandeld worden, te rubriceeren, dan zou ongetwijfeld blijken dat het aantal, gewijd aan de conserveerende tandheelkunde, merkwaardig gering is.

Schakelt men de wortel behandeling met haar problemen uit, dan is het alsof het gebied der tandvulling zich maar matig in de belangstelling kan verheugen.

De oorzaak van dit verschijnsel ligt vermoedelijk niet in het feit dat men dit terrein, dat in de dagelijksche praktijk door den tandarts het meest bestreken wordt, niet belangrijk genoeg vindt, maar omdat men van meening is, dat hierover eigenlijk weinig meer te vertellen valt.

En toch hoort men menig binnen- en buitenlandsch docent in dit leervak, alsmede menig conscientieus practicus, de verzuchting slaken, dat de monden der patienten — meer dan gewenscht — een beeld opleveren, dat er op wijst dat een weinig meer aandacht voor het vraagstuk der tandvulling, geen overbodige luxe zou zijn!

Het is daarom, dat wij met meer dan gewoon genoeg in dit nummer een bijdrage van *Witthaus* opnemen, die een uitvoerige beschouwing wijdt aan verschillende onderdeelen der conserveerende tandheelkunde en wij bevelen de aandachtige lezing van dit opstel van dezen bekenden collega met zijn jaren lange ervaring, onzen lezers met warmte aan!

Uitgangspunt van de beschouwingen van *Witthaus* schijnt geweest te zijn ons hoofdartikel „Extension for Prevention”

in het Juninummer van 1927, waarin de beschouwingen van *Kells* over dit onderwerp werden aangehaald.

Witthaus houdt een krachtig pleidooi voor de beginselen van *Black* en om misverstand te voorkomen willen wij hier opmerken, dat zijn betoog niet alleen door schrijver dezes volkomen wordt onderschreven, maar tevens dat hij van meening is, dat ook *Kells* zich met deze beschouwingen gaarne zou vereenigen.

De reden dat *Kells* zijn aandacht aan dit onderwerp gewijd heeft, zal wel voornamelijk hierin gelegen zijn, dat hij zich meer dan eens geërgerd heeft aan de wijze waarop voornamelijk praemolaren met kleine caviteiten, verminkt werden tot het plaatsnemen van groote goudinlays, hetgeen speciaal in Amerika — waar de goudinlay zooveel wordt toegepast — veelvuldig voorkomt.

Dat in deze gevallen vaak een kleine cohaesieve goudvulling of amalgaamvulling beter op zijn plaats zou zijn, is ook de meening van ondergeteekende, vooral bij die patienten, die geregeld bij den tandarts ter inspectie terugkomen en waarbij den toestand van het gebit geen aanleiding geeft een ongunstige cariesprognose te stellen.

Toch was de voornaamste oorzaak van het schrijven van bovengenoemd hoofdartikel, gelegen in het herhalen van de waarschuwing waarmede *Kells* zijn artikel eindigt: „No cavity is too small too fill,” omdat schrijver dezes — ook uit gesprekken met anderen — gebleken is, dat deze nuchtere waarheid te vaak wordt over het hoofd gezien.

En met name geldt dit voor het kindergebit!

In een artikel „Prophylaxe Prediking” in de jl. Decemberaflevering verdedigt *van Andel* op de hem eigen wijze, zijn inzichten inzake mondverzorging. Wij zouden tegen die inzichten heel weinig hebben in te brengen, ware het niet, dat ons inziens de enthousiaste strijder voor betere mondhygiëne zijn sprong te groot neemt en daardoor een hoogst belangrijke schakel overslaat, die in de allereerste plaats noodig zal zijn, wil hij zijn doel bereiken.

Hij schrijft o. m.:

- „In hoofdzaak zal tandheekkundige voorlichting drieërlei zijn:
- a. door voordracht, lectuur en pers.
 - b. door doeltreffende verzorging van ziekenfondsleden en daarmede gelijk te stellen categoriën.
 - c. door Schooltandverzorging.”

Hierbij wordt het belangrijkste weggelaten, vermoedelijk omdat de schrijver dit als vanzelfsprekend beschouwt, nl. : **de plicht van den tandarts om de gebitten van zijn kinderpacientjes met bijzondere zorg te behandelen!** En dan bedoelen wij niet speciaal de fondspatienten, maar evengoed die uit de particuliere praktijk.

Want het beschamend feit valt niet te onkennen dat hieraan veel — héél veel ontbreekt!

En hoe wil *van Andel* succes verwachten van zijn „Prophylaxe Prediking” bij den leek, zoolang er een zóó groot te kort is aan prophylactisch (of ander) inzicht bij den tandarts?

Wij geven den volijverigen en bekwamen prediker, met den meesten ernst in overweging: begin bij het begin, en zoek naar middelen om de tandartsen te doordringen van hun *aller-naastbijliggenden* plicht om hun verantwoordelijkheid te begripen ten opzichte van de hen toevertrouwde kinderen!

Als dit berèikt is, dan kan hij in de door hem bedoelde richting voortgaan met kans op succes.

Zoolang wij echter nog dagelijks te hooren krijgen, dat melktandjes niet behandeld behoeven te worden, omdat zij er tòch uitgaan of omdat het toch niet helpt, en deze ouderlijke wijsheid steunt op tandheekkundige uitingen en komt uit den mond van ouders die nòch finantieel, nòch anderszins tegen die behandeling eenig bezwaar hebben, zoolang vreezen wij dat zijn Prophylaxe-Prediking te vroeg komt en daardoor schaden zal.

Het is niet moeilijk om een vergadering rapporten te laten aannemen; het schijnt helaas heel wat moeilijker om elementair tandheekkundige beginselen gemeengoed te maken van hen die geroepen zijn ze in praktijk te brengen.

En daarom, terugkeerende tot ons uitgangspunt: Men leze en herleze de wenken van *Witthaus* . . . **en passe ze toe!** N.